

יוסף זסדי ורחל

1626

נערך ויוצא לאור ע"י "זסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

"תפילת ראש השנה"

בראש השנה אנחנו מבקשים הרבה בקשות פרטיות וציבוריות, אבל
מי שנותן את דעתו למחזור התפילה מגלה שמעל הכל מרחפת
משאלה גדולה אחת

כשאנו עומדים ומתפללים בראש השנה, מבקש כל אחד ואחד את
משאלות ליבו: פרנסה, בריאות, שלום בית, נחת מהילדים, הצלחה
בלימוד התורה, התחזקות ביראת שמים ועוד ועוד. כל אחד מבקש
להיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומתוקה.

יש לנו בקשות ומשאלות לא רק במישור האישי אלא גם במישור
הלאומי – שלום, ביטחון, הרמת קרן ישראל, יותר אהבת אחים, יותר
כבוד בין איש לרעהו, יותר התקרבות לתורת ישראל ולמצוותיה. בכל
שנה אנו מבקשים שהקב"ה יערה עלינו רוח ממרום ונגלה את הטוב
שכנו ואת הנקודה היהודית המשותפת לכולנו.

אבל כשאנחנו מתפללים בראש השנה ונותנים את דעתנו לפירוש
המילים שבתפילה, אנו מגלים שמעל כל המשאלות הפרטיות
והכלליות מרחפת משאלה אחת גדולה ומרכזית.

מלך על העולם

בראש ובראשונה אנחנו מבקשים שהקב"ה יגלה את מלכותו: "מלך
על כל העולם בכבודך, והינשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון
עורך על כל יושבי תבל ארצך". אנו מתחננים לפני בורא העולם
ומנהיגו, שלא יסתיר עוד את פניו מאיתנו, אלא שמציאותו ונוכחותו
תהיה גלויה ומורגשת, עד ש"ידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל
יצור כי אתה יצרתו".

עוד אנחנו מבקשים ש"יעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב
שלם" – שהאנושות כולה תתאחד לעבוד את ה', לאהבו ולירא מפניו.
על הרוע שקיים בעולם אנחנו מבקשים שהקב"ה יעבירו לגמרי מאיתנו
– "והרשעה כולה בעשן תכלה, כי תעביר ממשלת זרין מן הארץ".
על עם ישראל אנו מבקשים: "תן כבוד לעמך... שמחה לארצך וששון
לעירך". שעם ישראל יגיע למעמדו האמיתי, מעמד של "ממלכת כהנים
וגוי קדוש", העם הנבחר שנועד להיות אור לגוים, ואשר האנושות
כולה מכירה בסגולתו ובתרומתו הייחודית.

המשאלות הללו שזורות לכל אורך מחזור התפילה של ראש השנה. אין
אנו מסתפקים בבקשות הפרטיות והציבוריות, אלא מבקשים את תיקון
העולם כולו במלכות ה'.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

"חיים למענך" "זכרנו לחיים... למענך אלוקים חיים". בקשתנו היא, שהחיים שתיתן לנו יהיו
למענך, שלא נבזבז אותם חלילה בדברי הבל.

בתפילה

שבת א' תשרי-התשפ"ז
פרשה: א. ו'ה' פקד
ב. ובחודש השביעי
הפטרה: ויהי איש אחד

הדלקת נרות - 18:31
צאת השבת - 19:23
ר"ת: 20:08

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:22

ראש השנה	האזינו
5:01 < 5:07	עמוד השחר:
5:08 < 5:14	זמן טלית:
6:24 < 6:28	זריחה:
12:38 < 12:35	חצות:
13:09 < 13:06	מנחה גדולה:
18:52 < 18:42	שקיעה:

"עשה זאת בעצמך" אסתר א' ורחל

לפני התקיעות היה רבי משה
מקוברין מתייצב ליד
השולחן ומכריז ומודיע לקהל
המתפללים:

"יהודים קדושים, אחינו בני
ישראל היקרים, בשעה
קדושה זו אל נא יסמוך איש
מכם עליי, יעשה כל אחד
ואחד למען עצמו, יחשוב על
עצמו ויעשה תשובה בעצמו".

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי זינה בת רחל
ולע"נ תמי' ח' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"האניה שטסה בלב ים" סוף

ספרי תורה

"ברוך ה', כבר חזרתי, וה' הצליח דרכי", אמר בפשטות, "הנה
סכום הכסף הרב שהעניק הסולטן לרווחת עמנו. אך אנא מכם,
גזרו על עצמכם שתיקה. אל תפרסמו דבר ואל תגלו את דבר
הנס, עד אשר יגיע השליח הרשמי עם צו הסולטן לפחה של
ירושלים, ובו ההוראה לבנות בתי כנסיות ומדרשות ללא מפריע".

ימים ספורים חלפו עד שקול פרסות סוסים הרעיד את סמטאות
ירושלים. הפחה של יפו הגיע בחרדה גדולה, פניו חיוורות ובידיו
איגרת הסולטן.

"היכן הוא רבי שמואל"? שאל בקול רועד, "הלא נצטוויתי מאת
הסולטן להביאו הנה בכבוד גדול?"

הוא שקל על ידי ראשי הקהילה סכום כסף נוסף של זהב, ומסר
להם העתק מצו הסולטן, המעניק להם פטור ממס למשך שבע
שנים וחירות לבנות בירושלים בתים, בתי כנסת ובתי מדרש,
כאוות נפשם.

שמחה גדולה אחזה ביהודי ירושלים. והפחה של ירושלים, מלא
כבוד ויראה, ביקש להזמין את הרב אל ארמונו כדי לחלוק לו
כבוד ויקר. אך השליחים חזרו בידיים ריקות.

רבי שמואל כבר לא היה בירושלים.
באותו לילה שבו הגיע הפחה של יפו לירושלים, חמק מביתו ונעלם
אל בין הרי הגליל, בואכה דמשק.

משהושלמה שליחותו בירושלים ביקש להסתופף תחת כנפיו של
הגאון הקדוש רבינו חיים ויטאל, המהרח"ו, תלמידו המובהק של
רבנו האר"י הקדוש, ולהתעצם מפיו ברוי הקבלה.

בבדידות ובטהרה ישב רבי שמואל בדמשק עד יומו האחרון, ואחר
מלאת ימיו ושנותיו נטמן בחצר בית הכנסת אליהו הנביא שבעיר
ג'ובר שבדמשק. זכותו תהא מגן וצינה בעדנו.
(על פי 'מעשה הגדולים')

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Tora for Zion" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

פידיון כפרות וכופר נפש

"כי ביום הזה יכפר עלכם לטהר אתכם"

ניתן למסור את פידיון הכפרות ליובל פרטובי פל... 0505919251

יהי רצון שבוכות מצווה חשובה זו תגן בעדכם ותחתמו לחיים ולשלום אבי"ר.

מנוים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הפסח החדש

הלכות הטמנה

ההלכות מספר "הלכה ברורה" הרשל"צ

הרה"ג דוד יוסף שליט"א

הטמנה לצורך סעודת שבת בבוקר

ה. בדין הטמנה מערב שבת בדבר המוסיף הבל, אין לחלק בין כשעושה כן בתבשיל שרוצה לאוכלו בסעודת ליל שבת, לבין כשעושה כן בתבשיל שרוצה לאוכלו בסעודת שבת בבוקר, ואף בתבשיל שרוצה לאוכלו בסעודת שבת בבוקר אסור להטמינו מערב שבת בדבר המוסיף הבל. ומכל מקום בדיעבד אם הטמין מערב שבת בדבר המוסיף הבל לצורך סעודת שבת שחרית, מותר התבשיל באכילה בשבת, (ואף למנהג הספרדים יש להקל בזה בדיעבד), ובלבד שלא יעשה כן פעם אחרת, אבל אם חזר ועשה כן פעם אחרת אסור לאכול תבשיל זה בשבת.

דין הטמנה בשבת בתבשיל מבושל כל צרכו, יבואר להלן (סעיף כו).

הטמנה כשכוונתו לשמירת התבשיל

ט. מותר לתת כלי על גבי קדרה כשכוונתו במעשה זה לשמור את התבשיל שבתוכה, שמחמת שהקדרה מכוסה לא יכנסו לתוכה עפר או חרקים וכיוצא בזה, ואף על פי שממילא נשמר חום התבשיל אין לחוש לכך.

וכן מותר להניח שמיכה או בגד על גבי הקדרה, כשכוונתו לשמור את התבשיל שבתוכה שלא יכנסו לתוכו עפר או חרקים, ואפילו אם הקדרה מונחת על האש ומחמת האש שתחתיה מוסיפים הבגדים הבל בקדרה. ואפילו אם בא לכסות את הקדרה בשבת בדבר המוסיף הבל, כל שכוונתו לשמור את הקדרה שלא יכנסו לתוכה עפר או חרקים יש להקל.

ויש אומרים שאם נותן על הכלי את הכיסוי המיוחד לו, אפילו אם כוונתו גם לשמור את חום התבשיל וגם לכסותו על מנת שלא יכנסו לתוכו עפר או חרקים, יש להקל.

הטמנת מאכל מכוסה בעטיפה בתוך תבשיל

י. מותר לעטוף דבר מאכל בנייר אלומיניום, או בניילון, ולתתו בתוך תבשיל שבקדרה, וכגון שנותן בתוכם אורז או חיטה או קוגל, ומכניסם לתוך התבשיל שבקדרה, ומותר אף להכניס את אותו מאכל עטוף בתוך התבשיל שבקדרה עד שייהיה שקוע כולו בתוך התבשיל, וגם אין צריך לעשות נקבים בנייר האלומיניום או בניילון, ואין לחוש בזה משום הטמנה כלל.

כלומר, עורו ישינים משנתכם – ונרדמים הקיצו מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם, וחזרו בתשובה, וזכרו בוראכם. אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל השנה בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל. הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעליכם. ויעזוב, כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה.

"שבתון זכרון תרועה מקרא קודש"

ובספר החינוך (מצוה שיא) כתב, שהבורא ברוב חסדיו לא רצה להמתין עם משפט כל אדם עד יום פטירתו, שיצבור חלילה חובות במספר עצום ורב, ולפיכך התקין לנו יום משפט בכל שנה, שבכל פרק זמן נשוב על חטאינו ונשפר דרך, ונשיג סליחה ומחילה: "נמצא, שהיום הנבכד הזה הוא קיומו של עולם. ולכן ראוי לעשות אותו יום טוב ולהיותו במנין מועדי השנה היקרים. ואולם מהיותו יום מועד לדון כל חי ראוי לעמוד בו ביראה ופחד יותר מכל שאר מועדי השנה. וזהו ענין זכרון תרועה הנזכר בו. כי התרועה קול שבור, לרמז שישבור כל אחד תוקף יצרו ויצטער על מעשיו הרעים. ולכן לא קבעו לומר בו הלל. לפי שאין ראוי לאדם לומר שירה כשהוא עומד סדין."

"יום תרועה יהיה לכם"

בספר החינוך כתב: משורשי המצוה, לפי שהאדם החומרי לא יתעורר לדברים כי אם על ידי מעורר, כדרך שבני אדם בעת מלחמה יריעו אף יצרחו כדי שיתעוררו יפה למלחמה. לפיכך ביום ראש השנה, שהוא היום המיועד מראש לדון בו כל באי עולם, כמין שאמרו חז"ל: בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, כלומר שהשגחתו על מעשיו כל אחד ואחד בפרט, אם זכויותיו מרובות יצא זכאי, ואם עוונותיו מרובים בכדי שראוי לחייבו מחייבים אותו לאחת מן הגזירות כפי מה שהוא חייב, על כן צריך כל אחד לעורר טבעו לבקש רחמים על חטאינו מאדון הרחמים, כי אל רחום וחנון הוא, נושא עוון ופשע וחטאה, ומנקה לשבים אליו בכל לבם. וקול השופר מעורר הרבה לב כל שומעו. וכל שכן קול התרועה, הוא הקול הנשבר. ומלבד ההתעוררות שבו, יש לו לאדם זכר בדבר, שישוב יצר לבו הרע הנוהה אחר תאות העולם ותשוקותיו, בשמעו קולות נשברים."

"שבתון זכרון תרועה מקרא קודש"

בגמרא (ראש השנה לב, ב) אמרו, שבמקום אחד נאמר "יום תרועה יהיה לכם" (במדבר כט, א) ובמקום אחר נאמר "שבתון זכרון תרועה מקרא קודש" (ויקרא כג, כד). והוא רמז לכך שבראש השנה שחל להיות בשבת לא יתקעו בשופר, אלא יסתפקו בזכרון התרועה בתפילות ובקריאת התורה.

רמז מן התורה הוא. לפי שאין דבר שאינו רמז בתורה (זוהר ח"ג רכא, א). אבל בעיקרו של דבר תקנת חכמים היא. הואיל ואסור לשלטל בשבת במקום שאינו בו עירוב כשר, חששו שמא ימצא אדם שיש ברשותו שופר ואינו יודע לתקוע בו, ולא שמע תקיעת שופר בבית הכנסת, וישכח ששבת היום, ויוליך עימו את השופר לחפש מי שבקי בתקיעתו ויעבור בכך איסור: חילול שבת בשוגג.

והיה הסבא מקלם זצ"ל עומד ומשתאה: הרי חז"ל ידעו מה גדולה ורמה ונשגבת פעולת תקיעת השופר בגבהי מרומים, לערוב השטן ולהסות המקטרגים, ומלך עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, וזכות אבות מתעוררת, וזכות העקידה נפקדת, והריני מעלה עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני" (ראש השנה טז, א).

ועל כל זה ויתרו חז"ל, על מלויני מצוות עשה ביום גדול וקדוש זה בו נצרכות כל כך מצוות, נדרשות ומבוקשות להניחן על כף המאזניים – ועל הפעולה הנשגבת של התקיעה דמיושב ודמעומד – שמא ימצא אי מי שאולי, בשוגג, יחלל שבת.

הרי לנו נוראות חילול שבת, אף בשוגג, שכדי למנועו כדאי וכדאי לגזור על כל העם, לדורותיו, שלא לתקוע בשופר בראש השנה שחל להיות בשבת, ולמי אין באמתחתו חילול שבת בשוגג. איסור בורה, טוחן, גוזז. הרי היעירות דבש קבע, שאם לא ידע האדם הלכות שבת על בוריין כמעט ולא ינצל מחילולה בשוגג, הבא נתחיל בלימוד רצון של הלכות שבת, וניתחזק בשמירתה.

"שבתון זכרון תרועה מקרא קודש"

בזוהר הקדוש (ח"ג ק, ב) אמרו: "זכרון תרועה", זכרון עושינו, אנו, לכוין לב ורצון. והם דברי הרמב"ם זצ"ל (הלכות תשובה ג, ד): אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו.

הפסח החדש

התקע בשופר בבית מדרשו של רבי שלמה מרדומסק, בעל 'תפארת שלמה', היה תלמיד חכם מופלג, חסיד וירא שמים. פעם אחת, בראש השנה, עמד לתקוע ולא הצליח להוציא מהשופר אפילו תקיעה אחת. קראו לאברך אחד, ומיד תקע את כל התקיעות כראוי.

אחרי התפילה אמר הצדיק לתוקע הקבוע: "בני המדינה הכינו כתר חדש ומפואר למלך, ורצו לשבץ בו אבנים יקרות ומרגליות. מסרו את העבודה לאומן מומחה, אך משום שידע את ערך הכתר ואת העובדה שהוא עומד להיות מוגש למלך, רעדו ידיו ולא הצליח לעשות את המלאכה. מה עשה? קרא לאחד מעוזריו, אדם פשוט, הראה לו מה לעשות, והוא עצמו יצא מהחדר, שלא יראה כלל את מעשיו. העוזר, שלא ידע את ערך הכתר, עשה את המלאכה בביטחון וכראוי."

"כתר מלך"